

AVONDWAKE BR. JOH. BAPTIST GEVEN OP 13-05-24

Broeder Jan wie ben je?

Het is de vraag die me de afgelopen weken toen je steeds zieker werd veel heeft bezig gehouden. Maar ik stel hem ook voor de broeders hier bijeen. Velen hebben je nooit gezien en worden en makken op deze wijze kennis. Er zijn twee broeders is huis die je nog als monnik hebben gekend en een wat kleinere groep kent je van een bezoek of als je een keer op de abdij aanwezig was bij een bepaalde gelegenheid. De laatste jaren kwam dat niet meer voor omdat het te vermoeiend was,

Ik kan me voorstellen dat de mensen die wat dichter bij hem stonden en dan denk ik aan de mensen die trouw Ja bezochten en zorg boden als het nodig was ook met die vraag bezig zijn. We hebben allemaal wel een aantal puzzelstukjes. Leggen we die tegen elkaar aan dan komen we nog niet tot het hele plaatje. Nu heeft elke mens wel een verborgen stukje in zijn hart wat hij met niemand deelt en dat alleen uitspreekt naar God.

Bij br. Jan is het toch wat anders. Misschien hebben we wat gemist, maar de oorlog in Indonesië voor de onafhankelijkheid, kwam bij de mensen die ik heb besproken nooit aan de orde. Het enige wat ik heb gehoord is dat zijn intrede in Koningshoeven mede te maken gehad heeft met de zoektocht naar de kameraadschappelijkheid die hij daar onder zijn maten heeft gevoeld en waar die weer naar op zoek was. Dit heb ik ook van horen zeggen van een Indonesische broeder hier in de gemeenschap waar hij veel contact mee had.

Als dat het enige zou zijn dan lijkt het wat mager om daarvoor je hele leven in het klooster te verblijven. Je zou nog een diepere laag verwachten en die heeft er, daar ben ik van overtuigd zeker gezeten, maar bijna niemand zal weten hoe hij als persoon Indonesië heeft ervaren en welke invloed dat op hem heeft gehad op zijn verdere keuzen in het leven.

Hij moet uit een gelovig gezin zijn gekomen waar nog 2 zusjes het klooster ingingen en moeder zou daarop wel van invloed zijn geweest. Maar is het belangrijk. Br. Jan was trouw. Had hij al twijfels over het kloosterleven dan is het verbazingwekkend hoe lang hij toch is gebleven. Later heeft hij wel verteld, dat hij spijt heeft gehad dat hij niet met br. Pius Drijvers is meegegaan naar Eindhoven met de intentie een nieuwe vorm van gemeenschapsleven op te zetten.

Het kantelpunt kwam toen er na een visitatie door de Generaal van de Orde het besluit werd genomen om de zorgbehoevende broeders als kleine gemeenschap verder te laten gaan in Huize Sparrendaal / Klein Koningshoeven en dat op Koningshoeven de jongere generatie verder zou gaan. Het is een van de meest ingrijpende beslissingen geweest in het meer recente kloosterleven. Br. Jan zag het niet zitten om met zo'n kleine groep hier verder te leven en was misschien ook wel bezorgd dat het dan te dicht bij zou komen. In goed overleg is hij zelfstandig gaan wonen in Udenhout. Hij kon daar goed voor zichzelf zorgen en had een groep vrienden en kennissen om hem heen die hem bijstonden wanneer het nodig was. Maar de regie was wel in zijn hand.

Ook daar kwam op een gegeven moment een einde aan, omdat hij meer zorg nodig had. Na veel zoeken werd het een aanleunwoning op Torentjeshoef in Berkel. Hij had nog genoeg privacy en kon gaan en staan waar hij wilde. Met zijn medebewoners had hij nauwelijks contact. De mantelzorg werd in gevuld door zijn vrienden en Jan Schellekens regelde een aantal praktische zaken vanuit de abdij. Het is een soort periode geweest, waarbij de abdij af en toe meer in beeld was. Er moest meer praktisch geregeld worden en na een ziekenhuisopname heeft hij 3 manden op de abdij gerevalideerd. Hij was blij met het aanbod, maar wilde toch snel weer zijn eigen leven terug. Toen hij covid kreeg en daardoor flink in de war kon zijn belde hij regelmatig en vroeg of hij of hij naar de

abdij kon komen om te sterven. Gelukkig voor hem is het niet nodig geweest, alhoewel het er wel om spande. We zijn blij dat hij op Torentjeshoef heeft kunnen blijven, want dat was zijn levensruimte waar hij vat heeft kunnen blijven op alles. Maar er kwam de dag dat de aanleunwoning een verpleegkamer moest worden. Het was voor hem. Denk ik, niet de gelukkigste keuze maar er moest snel iets gedaan worden en er was geen andere keuze. Via Timo vonden de abdij en de mantelzorgers elkaar daarin en wisten we dat we aan de laatste levensfase toe waren. 98 jaar is hij bijna geworden. Hij zei dat hij voor de 100 ging. Ik denk dat hij zeker niet levensmoe was maar dat het lichaam op was.

Was br. Jan van God los? Zeker niet. Hij was een belezen mens die veel nadacht over de wereld en het leven. De tradities van het geloof waarin hij was opgegroeid en gevormd pasten niet meer bij hem. Het was een autodidact die filosofischer in het leven ging staan en of dat het God was, een hogere macht of zijn persoonlijke geweten, ik denk dat het niet zoveel uitmaakte. Wat wel van belang was: de bekommernis om de mens die een beroep op hem deed. Hij voelde zich verantwoordelijk voor het welzijn van een aantal mensen en dat weten de betreffende mensen zelf het beste waarbij integriteit zijn rode draad was.

Zo was hij op zijn manier de handen en voeten van God die Gods heilplan gestalte gaf in daden, het woord was op de achtergrond geraakt het doen heeft het ingehaald.

Laten we God dankbaar zijn dat we br. Jan hebben gekend en laten we accepteren om wie hij was en dat hij nu zijn rust heeft gekregen, want het was op en misschien is hij op een plek waar hij wel antwoorden krijgt op de vragen die nog niet beantwoord zijn.